

Richard Bergman
Ilustrovala Zdenka Krejčová

Kouzelný klíč

Konec duchů na Hlodavčím zámku

FRAGMENT

Kouzelný klíč Konec duchů na Hlodavčím zámku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Richard Bergman

Kouzelný klíč – Konec duchů na Hlodavčím zámku – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kouzelný klíč

Konec duchů na Hlodavčím zámku

Richard Bergman

Ilustrovala Zdenka Krejčová

FRAGMENT

Podzimní prázdniny

Lukáš s Adélkou už nemohli dospát. Čekala je totiž dlouhá cesta do Pištělína za strýčkem, který byl už dlouhá léta kastelánem na Hlodavčím zámku. Když ráno zazvonil budík, vyskočili z postele, jako by jim měl ujet vlak. Nebylo se čemu divit. Týden podzimních prázdnin přišel jako na zavolanou.

„Jestli sebou nepohneš, tak nám to ujede!“ spustil Lukáš.

Adélka se zašklebila a dala se do snídane.

„Co vyšiluješ! Já už jsem dávno sbalená.“

Maminka jim připravila svačinu a každému dala na přilepšenou trochu peněz.

„Ne abyste to utratili za nějaké hlouposti. A ve vlaku opatrně, žádné vylomeniny. Až vás strýček vyzvedne, dejte vědět, že jste v pořádku.“

„Jasný, budeme na příjmu,“ řekla Adélka s plnou pusou.

„Jasný, budeme se hlásit v každé stanici,“ zavtipkoval Lukáš.

Maminka mávla rukou, usmála se a vyprovodila je ke dveřím.

„Jo, a že zdravíme tatku, až se vrátí z práce,“ řekli společně a zabouchli za sebou dveře.

Vlak se pomalu rozjížděl. Lukáš s Adélkou seděli v kupé, nosy měli nalepené na okně a sledovali, jak se pomalu vzdalují pražskému nádraží. Za městem pak nemluvili o ničem jiném než o Hlodavčím zámku. Vzpomínali, jaké to bylo, když byli u strýčka o minulých prázdninách. Moc dobře si pamatovali, jak jim před spaním vyprávěl o strašidlech a přízracích, které se na zámku zjevují.

„Myslíš, že to byla pravda, co nám strýček vyprávěl?“ zeptala se Adélka.

„Proč by si měl něco vymýšlet,“ odbyl ji Lukáš. „Na každém zámku straší, tak musí strašit i tam.“

„Asi jo,“ řekla rozpačitě Adélka. „A myslíš...“

„Už toho nech,“ zastavil ji Lukáš. „Nejedeme na chatu, ale na zámek. Příhodit se může cokoliv. S tím musíme počítat.“

Vlak vjel mezitím do další stanice a za silného skřípění brzd zastavil u přeplněného nástupiště. Do vagonu, ve kterém seděli Lukáš s Adélkou, přistoupilo několik cestujících. Mezi nimi i starý pán, který vypadal jako pohádkový dědeček.

„Mládeži, máte tu volno?“ zeptal se skrze dlouhé bílé vousy a na prázdné sedadlo si odložil starý odřený kufřík.

„Jasně,“ řekl dospělým hlasem Lukáš, aniž by předem pozdravil.

Pán odložil malý cestovní kufřík, z hlavy sundal klobouk a z kapsy kabátu vytáhl pomačkané noviny. „Mohu se posadit?“ řekl a ukázal na volné místo vedle Adélky.

Adélka pokrčila rameny. „Můžete,“ hlesla.

Pootevřeným oknem se ozval hvizd píšťalky a vlak se dal znovu do pohybu. Za krátký čas už bylo v dálce vidět barevnou podzimní krajinu, obklopenou hustým borovým lesem. Starý pán si dal na nos brýle a pustil se do čtení. Adélka ho chvílemi pozorovala, ale když na ni přes silná dioptrická skla pohlédl, rychle se otočila k oknu.

„Tak kam máte namířeno?“ zeptal se starý pán.

Lukáše jeho otázka zaskočila. Přestože měli od rodičů nařízeno, aby se nedávali do řeči s cizími lidmi, pohotově odpověděl: „Jedeme do Pištělína. Strýček je kastelán na Hlodavčím zámku.“

„Má tam pro nás připravenou komnatu,“ usmála se Adélka.

„Tak to vám přeju,“ řekl starý pán. „Na Hlodavčím zámku jsem také byl, ale už je to hodně let. Dokonce možná znám i vašeho strýčka. Kdysi jsem tamnímu kastelánovi pomáhal řešit takové zapeklité věci, které se tam tehdy udály. Ale to už je moc dávno.“

„Jaké věci?“ zeptal se Lukáš.

„Podivné. Moc podivné,“ zašeptal starý pán a jeho hlas zněl tajemně.

Lukáš s Adélkou na sebe rozpačitě pohlédli. Nevěděli, jak si to vysvětlit.

„Za chvíli budu vystupovat,“ řekl starý pán. Otevřel kufřík a vytáhl z něj malou plechovou krabičku.

„Co to je?“ zeptal se Lukáš překvapeně.

„Lapač duchů.“

„Cože?“

„Lapač duchů. Je to můj vlastní vynález. Půjčím vám ho. Třeba se vám bude hodit. Říkal jsem přece, že se na zámku dějí podivné věci.“ Starý pán vzal do ruky kufřík a podal krabičku Lukášovi.

„A jak vám ho vrátíme?“

„To už nechte na mně,“ řekl starý pán a nasadil si na hlavu klobouk.

Možná si z nás dělá legraci, říkal si v duchu Lukáš. Třeba má radost, že jsme mu na to skočili.

„Stačí krabičku pevně stisknout v dlani a pak uvidíte, co se bude dít.“

Vlak se v plné rychlosti vřítíl do tunelu a vše se zahalilo do černé neprostopupné tmy. Když z něho vyjel, starý pán už v kupé nebyl.

„Tak to je teda síla,“ řekl Lukáš a podal krabičku Adélce.

„Dej bacha, ať ji moc nezmačkneš. Sice nejsem duch, ale kdo ví, co by se mohlo stát.“